

Tohle jsme neriskli.

Boxující klokani s rozhodčím.

Most je fuč.

Náš obdiv se znásobuje, když se dovídáme, že při poslední povodni před pár dny řeka vystoupila na 22 metrů, což znamená, že tento most z roku 1970 byl 10 metrů pod vodu, protější břeh kompletně zmizel a zásoby sem musel vozit vrtulník, což bylo (naštěstí pro místní) zdarma, protože byl vyhlášen stav ohrožení.

Slunce druhého dne nám ukazuje rozbouřenou řeku, která se nyní valí 1,5 metru nad mostem a pouze dvě větší vlny dávají tušit svodidla. Vypadá to, že na důkladnější prohlídku okolí máme dost času.

Opět jsme zahlédli klokany boxovat a tentokrát jsme byli pohotovější a máme je zvěčněné.

Čteme knihy a relaxujeme.

Večer je řeka 2.10 metru nad mostem.

Potkali jsme chlapíka se znepokojivým osudem. Je tu už 19 dní. Po čtrnácti dnech se mu podařilo projet do Západní Austrálie, odkud letadlem navštívil Alice Springs. Volal každý den, až mu jednoho dne řekli, že most je průjezdný. Tento stav bohužel vydržel necelý den a půl, než vozovka opět zmizela pod hnědou hladinou Victoria River, a on to nestihl. Přijel asi hodinu po nás. Nám stačila tak hodina a půl a byli bychom bývali projeli. Večer popijíme pivko v hospůdce a hraje kulečnick.

Ráno další den (třetí zde), aniž bychom nějak moc zkoumali stav řeky (po mostu není památky) se vydáváme na túru. Provázeni početnými hejny skřehotavých kakuadu jsme došli k Old boat ramp, tam jsme vyšplhali na escarpment a po jeho vršku

došli zpět – k začátku Escarpment Walk. Trvalo nám to skoro pět hodin a jsme docela utahaní.

Po návratu se jdeme podívat na velkou vodu. Stav řeky je 15,2 metrů – přes 3 metry nad mostem.

Večer jdeme na pivko. Můžeme si to dovolit, protože milí majitelé roadhousu po nás již nechtějí peníze za kempovné. Je tu pár dalších lidí: silničáři, kteří se vydali opravovat po povodních vozovku a zůstali tu uvěznění stejně jako my, a tři kamarádi rybáři, kteří jedou do Darwinu, odkud jim zanedlouho vyplouvá loď.

Barmanka po chvíli vypnula muziku a pustila CD, které jí tito rybáři dali, prý je jejich nejoblíbenější. K našemu nemalému překvapení nejde o hudbu, ale o komentáře kriketu. Pravděpodobně jsou vtipné, všichni se smějí, nicméně nám to málo, co jsme pochytili vůbec nedává smysl, tak jen pozorujeme rozesmáté zarudlé obličejce a říkáme si: „Kdy tohle zase zažijeme?“

Žažijeme to znovu zítra, ale to ještě netušíme.

Jdeme radši hrát kulečnick a přidávají se k nám místní, aby nám ušetrili lekci. To se jim bez nejmenších problémů daří. Všichni jsou spokojeni. Svádíme svůj neúspěch zejména na menší rozměry koulí, než máme u nás – tyhle byly opravdu extra malé.

V poledne čtvrtého dne řeka kulminuje lehce pod 16 metry. Tento den se dá popsat v několika bodech: čtení anglické literatury, mouchy, jídlo, moskyti, slunce, víno, únava, kafe, víno, večere, plánovaný odchod do hospůdky, kde rybáři už slaví pokles vody. Zdá se, že čím je mň vody v řece, tím víc jsou nalití. Jojo.

A jde se na to!

Nám pomalu docházejí zásoby, paní nám každý den prodá chleba a my vaříme jídla z konzerv, které nám zbyly z dřívějšího putování.

Po celý pátý den řeka vzorně klesá. Pomalu, ale jistě. Já jsem dočetl Copperfielda, Lenka také svou knihu končí. Zítra, nejspíše pozítří vyrazíme. Čeká nás Queensland. Moc se těšíme. Lenka asi víc.

Na dámských záchodcích jsou občas k vidění žabičky. Jsou roztomilé, ale ona se jich vždycky hrozně lekne, když je najde zabydlené přímo v záchodové míse.

9. 3. 2001, pátek.

Konečně!

Voda je nyní zhruba stejně vysoko, jako když jsme sem přijeli. Čeká tu fronta aut. 4WD se již dopoledne odvážně pouští přes most. Kdyby tu bývalo bylo tolik lidí před pár dny, kdy jsme se rozhodovali, jestli riskovat jízdu, nebo „pár hodin“ počkat, asi bychom riskovali. Když jsme tu však stáli sami, představa, že by nám auto chtělo na zatopeném mostě uprostřed řeky plné krokodýlů, nám nedovolila pokračovat.

Čekáme do odpoledne a pak, po hezkém přátelském rozloučení s majiteli Victoria Roadhousu, se chceme vydat přes most. Bohužel, když balíme, musíme řešit ještě jeden problém. Začal už při kempování v Katherine Gorge, kde Lenka natáhla šňůru na prádlo od stromu k autu. Po ní brzy začali pochodovat mravenci.

Jak jsme zde byli pár dní zaparkováni v Shedu, okolo auta se stále hemžili ti malí hajzlíkové. Když jsme balili stan, jehož vrchní plachtu jsme nepoužívali a měli ji pochozenou v kufru, zjistili jsme, že si v ní vybudovali hnízdo: tisíce a tisíce ferdů se nám usadilo v autě. Plachtu jsme vyklepali a doufáme, že tím je tahle věc vyřízená a i těm hloupějším je jasné, že Holden je náš.

Voda je stále po dveře. Držíme se rady, jednak trochu brzdit a přitom mít stlačený plyn, prý se tak udrží větší tlak v motoru a i když voda sahá po výfuk, lze tak hlubokou vodu překonat.

Bez problémů rozvodněný tok překonáváme a frčíme do Katherine, chceme totiž stihnout otvírací hodiny. Naše zásoby jsou vyčerpané. Zbyl nám materiál na poslední jídlo.

Navštěvujeme internet na dvou místech, ale připojení je tak zoufale pomalé, že nás nutí odložit čtení a psaní zážitků na později – pravděpodobně až na Cairns.

Nocujeme v příjemném Red Gum kempu, kde pohodu ruší jen skupiny ožralých aboriginců. V místním bottle shopu, kde jsme si jako obvykle chtěli zakoupit 5 L krabicí Claretu jsme se dozvěděli o nesmyslné vyhlášce omezující od středy do pátku maximální velikost prodejného balení vína na 2 L (což vyjde drahé). Smějeme se prostoduchosti tohoto opatření a místní opilci (bohužel všichni domorodí) nám dávají za pravdu. Jediní, komu toto nařízení uškodilo, jsme zjevně my – ale my si to víno prostě koupíme jinde, za chvíli jsme stejně v Queenslandu.

Čeká nás dlouhá cesta. Nejdříve jedeme zpět na jih po Stuart HWY. Poznáváme stará místa. Nebe je modré, sem tam nějaký beránek, ale jak postupujeme, i ti mizí. Silnice je místy nepříjemně rozbitá a všude leží spousta vody.

Termální prameny Mattaranka.

Zastavili jsme se na koupání u termálních pramenů Mattaranka. Je to tam moc pěkné, přírodní koupaliště uprostřed palmového háje je báječné. Je tam sice dost pavouků, ale těch jsme již dávno naučili nevšímat. Koneckonců, oni si nás také nevšímají.

Na noc jsme zastavili u Three Ways Roadhouse. S chutí využíváme bazénku a jdeme brzy spát.

Lenka na záchodcích zase potkává žabičky Green Tree Frog.

Zdá se, že se nám trochu vrací žaludeční potíže. To by se nám tedy nelíbilo!!

Spacáky a stan smrdí. Stále se nám nepodařilo je usušit a každou noc do nich vylijeme litry potu.

Jedeme na východ. Asi 1500 km rovně. Nikde nic. Rovina, maximálně mírné zvlnění.

Řídí Lenka, auto si spokojeně brblá. Na silnici je spousta ptáčků, kteří si chtějí hrát a blbnou v proudnicích okolo našeho auta. Bohužel to často přeženou a několik jich končí na naší přední masce.

Přejezdem do Queensladu se překvapivě k horšímu (stále jsme slyšeli, že QLD je nejbohatší stát) mění silnice. Ač jedeme po široko daleko jediné spojnici z východu na západ, jmenuje se honosně HWY a v některých průvodcích (jejichž autory podezírám, že tu nebyli, nebo zrovna spali v autobuse) je označena jako víceprúdová dálnice, zužuje se na šířku jednoho vozidla a když jede něco proti, musíme uhýbat do široké šterkové krajnice, což ve nám připadá nebezpečné.

Typický Road Train

A že tu proti něco jezdí. Road Trainy. Tři cisterny jako návěs není nic výjimečného. To potom člověk opravdu nepřemýšlí o řídičské etice a kouká se zasunout co nejvíce do strany. Krajnice je po nedávných deštích ještě měkká. Fuj.

Okolo vidíme pozůstatky požáru a v dálce před námi stále hoří. Silnice se ale nakonec trochu stočila tak, že jsme se nedostali blízko ohni. Alespoň jsme měli příležitost zopakovat si, co dělat, kdybychom se ocitli uprostřed výhně. První poučka zní: zůstat v autě. Lehnout si na podlahu a snažit se chránit před sálajícím žářem. V přírodě pak je rozumné snažit se dostat co nejnižší, do prostor bez porostu či k vodě.

Krajina začíná před Mt Isa být trochu kopcovitá, což je příjemná změna pro oko. V tomto městě bereme benzín a jsme příjemně překvapeni cenou – 94.9 oproti 1.22 v NT znamená slušnou úsporu. Queensland, jak jsme se dovědeli, cenu benzínu trochu dotuje, aby podpořil turistický ruch. Koneckonců sem směřuje naprostá většina turistů, takže se má proč snažit.

Nyní jsme na parkovišti asi 49 km za Mt Isa. Celý den jsme strávili v autě. Během oběda jsme objevili další hnízdo mravenců – tentokrát v obalu na vajíčka. Už v Katherine jsme koupili jedovaté návnady, které jsme rozmístili po autě a které mají tak do týdne zabrat. Je to pomalý jed, jenž si mravenečci přinesou do hnízda a pak, když jsou ho všichni dostatečně napapaní, společně umřou. Snad.

Noc, ač je to o něco lepší než úplně na severu, je stále nepříjemná a horká.

S novým dnem nás čeká zase další ježdění. Stále na východ.

V poledne jsme zase objevili hnízdo mravenců. Tentokrát v krabici na nádobí. Je neuvěřitelné, jak rychle se dokáží stěhovat a kolik jich tu stále je. Jednu chvíli si dokonce udělali dálnici skrz celé auto kolem řadící páky. K čertu s nimi!

Padl další mýtus – mýtus o zelených žabkách, které měly doposud tendenci posedávat výlučně na dámských záchodcích. Dnes ale, když jsem šel prokázat, že se u mne opravdu jedná o další průjem, objevil jsem jich v pánské míse hned několik – napočítal jsem sedm dospělých exemplářů. Tu nadílku jsem samozřejmě vyfotografoval.

Mají tu letáčky upozorňující na výskyt Green Tree Frogs a prosí nás, abychom v případě, že je najdeme v míse, tuto nepoužívali, neb je jejich domovem. Nám by se asi také nelíbilo, kdyby nám někdo takhle... no. Šel jsem tady na dámy, kde naštěstí bylo volno.

Jedeme dál a krajina se zase narovнала a je zoufale nudná.

Odpoledne jsme přijeli do Hughendonu, kde je opět o něco dražší benzín. Odbočujeme k parku Porcupine Gorge, což je odsud 60 km severně ze začátku po asfaltu, pak po horší gravel a dirt road (Kennedy Development Road).

Porcupine Gorge National Park, 12. 3. 2001 – 13. 3. 2001

Tady na té prašné cestě jsme později opravdu Road Train potkali.

Až 120 metrů hluboký kaňon tvoří nádhernou scenérii. Krásně ho lze přehlédnout z vyhlídky, odkud ale nejde do kaňonu sestoupit. To lze o 10 km dále, kde je také kemp.

Po cestě je několik zajímavostí. Například sráz, kudy dříve vedla cesta a kde bylo třeba velké odvahy a umu, aby ho šlo sjet. Mnoho povozů zde skončilo svou pouť. Pak je tam také hrob pošťáka, který tam jezdil pravidelně mnoho let, dokud neměl tu smůlu, že tam potkal partičku domorodců, kteří ho propíchli oštěpem.

V kaňonu je vždy o několik stupňů méně než v okolí, řeka, která jím protéká, může být velmi studená. Na procházku si vymezte dvě hodinky.

Celá oblast okolo Hughendonu je známá archeologickými nálezy pravěkých ještěřů. Vědcům se podařilo sestavit kompletní kostru dinosaura jménem Muttaborrasaurus. Město vítá návštěvníky cedulemi „Vítejte v dinosauří zemi“ a je zde muzeum, kde si ty 100 milionů let staré krasavce můžete prohlédnout.

Snažili jsme se v informacích doptat na stav Kennedy Development Road, protože jestli bude dobrá, pojedeme po ní z kempu ještě dalších 170 km, což nám výrazně zkrátí cestu. Holt se budeme muset spolehnout, že si silnice udrží alespoň stávající kvalitu.

Odpočíváme v kempu. Jsme zde sami, když nepočítám mravence.

Lenka trpí nechutenstvím, je už přejedená konzerv, já trpím průjemem (pravděpodobně z vody). Řešíme to alkoholem. Dopijíme zbytky slivovice a fernetu.

Ráno vstáváme ještě před východem slunce a scházíme dolů do Porcupine Gorge. Strž i říčka, která ji vyhlodala, je pěkná. Monolit Pyramida, lákadlo parku, je mohutný a pěkně zbarvený. Několikrát říčku po kamenech přeskakujeme, pozorujeme ryby ve vodě a obdivujeme barevné (zejména červené) kaluže okolo.

Krátce po desáté jsme zpět a protože včera nespřchlo, rozhodujeme se zkusit tu gravel zkratku. Sice je nám jasné, že času moc neušetříme, protože pojedeme nejspíš pomalu, ale zase uvidíme pěkný kus divoké země. A kvůli tomu jsme vlastně tady.

Jsme mile překvapeni pravou a nefalšovanou gravel dálnicí. Silnice je široká a hladká, takže rychle frčíme mezi stády krav.

Bohužel po 100 km spatřujeme značku ROADWORK a máme zlé tušení, že tahle krásná dálnice, která vypadá jako nedávno obnovená je obnovená opravdu teprve před chvilkou. A máme pravdu. Když mineme těžkou silniční mechanizaci, cesta se prudce zužuje na špatnou dirt. Jedeme krokem, ale krásnou krajinou.

Jsou zde stále termiště, ale jsou jiná než v NT. Nejsou tak vysoká a jsou širší, takže vypadají víc kulatě. Jejich rozměry jsou však stále ohromující. Pro zpestření překonáme několik hlubokých brodů. K našemu zděšení se proti nám (značky nás na to upozorňovaly, ale dokud jsme to neviděli, nevěřili jsme) vynořil road train se třemi návěsy plnými bučících krav. Je neuvěřitelné, jaké cesty dokáží projet, tohle je podle našich měřítek hodně špatná lesní cesta.

V pořádku jsme překonali všechny nástrahy a jsme v Ravenshoe, jen kousek od Cairns.

Tato oblast se nazývá Atherton Tablelands a je to pěkná kopcovitá krajina. Jsme zpět v tropech. Porost se prudce změnil, jak jsme se přiblížili ke Great Dividing Range a nyní projíždíme hustým deštým pralesem.

Navštěvujeme Millstream falls, které jsou údajně nejširšími vodopády Austrálie, ale nejsou moc vysoké a tak si nezaslouží lepší hodnocení než: nic moc.

Více nás zaujal park Mt Hypipamee, kde je krásný a hluboký kráter a říčka padající v kaskádách vodopádů. Stěny kráteru jsou od sebe 70 metrů, padají do hloubky 58 metrů, kde narážejí na hladinu 82 metrů hlubokého zeleného jezera, jež ho vyplňuje.

Na parkovišti je pitná voda (to se nám hodí) a poskakuje tu spousta ptáčků. Park je pověstný rozmanitostí fauny.

Jedna pijavice (průvodce nás upozorňoval, že zde mohou být, ale jsme tak zvyklí nosit všude sandály, že nám to nesečvaklo) se bohužel domnívá, že má právo sát krev mojí berušce, ale hromada soli ji rychle přesvědčila, že existují lepší místa na zemi než prostor mezi malíčkem a dalším prstem na noze české plavovlásky. Pijavky se v této oblasti vyskytují ve velkém množství. Tato cca 3 cm dlouhá potvůrka (ale umí se i pěkně protáhnout) prořízne kůži a místo umrtví, takže oběť vůbec neví, že jí ubývá krev.

Uvědomujeme si, že jsme se dostali do osídlené oblasti a nebude jednoduché najít opuštěné odpočívadlo, kde bychom mohli přečkat noc. I proto se nám v hlavě usadila myšlenka dojet až do Cairns. Noční sjezd z Great Dividing Range na mne mocně řidičsky zapůsobil. Pořádně jsem si zakroutil volantem, což je příjemná změna po těch tisících kilometrech roviny. Serpentinny jsou záluďné a dlouhé a jak skoro sami projíždíme deštým pralesem, obrostlé stromy, které se nahýbají nad silnici, na nás působí až pohádkově. Krátce sprchlo, zřejmě, abychom si uvědomili, že jsme zpět v oblasti dešťů.

Nedlouho před půlnocí vjíždíme do Coconut Caravan Resort – člen Big4 – a na první pohled je to luxusní kemp. Na záchodech hraje muzika. Bohužel zrovna běží jedna z písniček, které máme v autě na jediné kazetě. Radši bychom si poslechli něco jiného...

Ráno nás budí sluníčko. Snídáme u stolu (jako lidi) tousty z toustovače, máslo z lednice. Kemp je plný palem a tropických květín, takže máme pocit, že jsme stále uprostřed přírody. Pereme a sušíme (sušička je placená, zde 3 AUD/cyklus).

Chvilí před polednem sedáme na MHD do města. Moc se na Cairns těšíme.

První dvě hodiny věnujeme internetu a zkoumáme nabídky potápěčských kurzů.

Queensland jako jediný stát Austrálie nemá státní informační kanceláře a tak se vždy na informace, které dostanete, nedá úplně spolehnout. Samozřejmě vám doporučí to, kde mají sjednání největší marži.

My víme, že chceme absolvovat kurz potápění. Velký bariérový útes je nadosah a my jej nehodláme jen tak opustit. Já již nějaké zkušenosti s podvodním světem mám, nicméně Lenka je začátečnice v tom smyslu, že nerada strká hlavu pod hladinu a když už, drží si nos, aby jí tam nenateklo.

